

Karácsony éjszakája

Szűcs Sándor
www.apcsele29.hu

Lukács 2:1-20

Az első karácsony éjszakájáról szeretnék beszélni ma este, annak a beteljesedéséről, amit délelőtt az Ézsaiási próféciából megláthattunk. Arról az éjszakáról, amelyről minden évben elénekeljük, hogy „Csendes éj...”, pedig egyáltalán nem volt csendes, sőt nagyon is zajos, lármás, fegyvercsörgéstől, kiáltásoktól, hazatartó családok tolongásától és gyermeksírástól hangos éjszaka volt; az összeírás, az adóbehajtás, a megaláztatás, a félelem éjszakája volt. Egészen más, mint a mi csendes, díszes karácsonyi éjszakáink.

De éppen ebben az éjszakában jött el közénk az, akinek az érkezését oly régen várta már a lélek, akinek az érkezéséről oly régóta szóltak az ígéretek. És éppen ez az éjszaka volt az, amelyik megváltoztatta az emberi ség történelmét, és amely megváltoztatta oly sokunk életét is azóta.

Erről az első karácsonyi éjszakáról gondolkozzunk el testvéreim, lássuk meg, mit üzennek a pásztorok ebben az éjszakában, mit üzen a felragyogó Fény, miről szól az angyali örömmüzenet és miről tesz bizonyosságot az a betlehemi gyermek akkor – és ezen a mi mai karácsony esténken.

I. Pásztorok az éjszakában

Az éjszaka, a sötétség ijesztő, félelmetes valami: az ember nem szereti az éjszakát. Mert a halálra emlékeztet, az elmúlásra, a magányra, a kiszolgáltatottságra, az ismeretlenségre. A sötétség eltorzítja a méreteket, elrejtja a távlatokat, lehetetlenné teszi a kilátást és bizonytalanná a pillanatot. A sötétség megfoszt bennünket önmagunktól, egymástól és Istenünktől is.

Sötét volt az első karácsony éjszaka: mert sötétté tette a római elnyomás éppúgy, mint azoknak a szeretetlensége, akik a pusztában tanyázó pásztorokat lenézték és megvetették, és a bűnösök, a pogányok közé számlálták. Mert akkor ez is hozzátartozott a pásztorsorshoz.

De a mi világunk, a mi éjszakáink is ugyanezért sötétek: mert hiányzik belőlük a szeretet, a reménység, a békesség, a türelem. Ahogyan a teológusnapon elhangzott abban a jelenetben: *szükségünk van a Fényre!* – De addig is, azt kérdezi most a mi Urunk: *mit csinálunk ebben a sötétségben?*

1.) Az egyik lehetőség: *átaludni ezt az éjszakát.* Az éjszaka, a sötétség félelmei elől az alvásba menekülni. El lehet hallgattatni a lelkiismeretet, a lélek vágyódását, a bűntudatot – ha nehezen megy, mesterségesen, altatóval meg is lehet támogatni. Nem vesszük komolyan sem egymást, sem önmagunkat, Istent pedig a legkevésbé, inkább nem hallunk meg semmit, ami felkavarna, ami válaszra készítetne, inkább alszunk tovább – van úgy, hogy még az istentiszteleten is. Van úgy, hogy még karácsonykor is. Fölebredünk egy rövid időre, hogy feldíszítsunk egy fenyőfát és alárajuk az ajándékainkat, de gyorsan visszaalszunk, mielőtt ez a karácsonyi Jézus a mi szívünkben születne meg, még mielőtt Ő kérné, hogy ajándékozzuk neki az életünket. Tehát van, aki alszik, akinek alszik a lelke – talán most is. De azt üzenik ezek a karácsonyi pásztorok: az éjszaka ettől még nem változik meg! A sötét nem lesz világossá attól, hogy nem veszünk tudomást róla! És a szívünkben, az életünkben lévő sötétség sem szűnik meg magától, ha mi azt csak takargatjuk mások előtt is, önmagunk előtt is, Isten előtt is. Lehet átaludni az éjszakát – de vajon érdemes-e?

2.) A másik lehetőség: *mesterséges fényvel elűzni a sötétséget.* Nem várjuk meg, míg felkel a nap, gyertyát gyújtunk, vagy ma már villanyizzót – de ez a fény még nem ad életet az élőknek, nem táplálja a növényeket, nem hozza el a nappalt a világ számára. Csak mesterséges fény. – És ugyanígy próbáljuk meg mi is mesterséges pótlékokkal elűzni az életünk sötétségeit és félelmeit. Tele van az életünk fél- vagy álmegoldásokkal, amelyek ideig-óráig elégtételt adnak, de az első komolyabb vihar romba dönti őket. Ehhez a ponthoz mindjárt visszatérek, de előbb nézzük a harmadik lehetőséget:

3.) Lehet azt tenni, amit a pásztorok is tettek: *örködni az éjszakában*. Mert ezek a pásztorok nem aludtak! Virrasztottak: mert valakit vártak. Virrasztottak: mert valami rájuk bízott. Szembenéztek a sötétséggel, keresztlétek a sötétségen: a világosságot hozó Fényt várták. A reggeli nap fényét – vagy a lelkük sötét-ségét oszlató isteni Fényt, a megígért Messiást.

Testvéreim: hogyan töltjük mi az éjszakáinkat? Ebben a lelki sötétségben a mindennapjainkat? Mindenek felett szemethunyva és álomba merülve? Valami pótlékkal megvilágosodva? Vagy virrasztva, őrködvé, az Eljövendőre várva?

Tessenek emlékezni rá, ezek a karácsonyi pásztorok azt tanítják nekünk: Isten azokat látogatja meg, és azokhoz küldi az Ő örömhírt hozó követéit ma is, akik így várják Őt!

II. Fény az éjszakában

Az előbb félbehagytam egy gondolatot, hadd folytassam most ezt: a természetes dolgokat, ha hiányoznak, az ember mindig igyekszik valamilyen módon kipótolni. Ebből az éjszakából még hiányzik a Fény. És sokszor a mi életünk is azt mutatja, hogy hiányzik belőle a Fény. Mit tesz ilyenkor az ember?

1.) Gyűjtogat fényt az éjszakában: *önmagának*. – De ez a fény nem terjed messzire, és nem is úz el minden sötétséget. Önáltatás, hogy meg tudjuk oldani életünk nagy problémáit. Hogy mi magunk ki tudjuk fizetni az Istent – van, aki megpróbálja, és hivatkozik a jó cselekedeteire, arra, hogy becsületesen eljár az imaházba, hogy minden nap elmond egy imát. Önáltatás, hogy rendezni tudjuk a bűneinket, hogy azt az ítéletet majd csak átvészeljük valahogy, hiszen a Jóisten úgyis szeret minket...! És gyűjtogatunk fényeket magunknak: olyan Krisztust imádunk, akinek mi parancsolhatunk, Ő legfeljebb áment mondhat arra, amit követelünk tőle; olyan Istent tisztelünk, akinek nem muszáj mindig és mindenben engedelmeskedni; olyan közösséget alkotunk, amely csak önmagáért él és csak önmagát emlékezteti Istene felséges tetteire és a Biblia Igéire. Esténként meggyűjtjük a televízióknak fényét, hogy betöltsé lelkünk sötétségét, és ha már hozzánk nem szól az Isten, és mi sem szólunk hozzá, sőt, már egymással sem beszélünk, valakinek a hangját mégiscsak halljuk. És vasárnaponként körbeálljuk a vallásunk nagy máglyáját, azt a tüzet, amit sokszor már tényleg csak vasárnaponként gyűjtünk meg, de hétköznap már a parazsára sem emlékezünk.

2.) Gyűjtogat fényt az éjszakában *a Sátán is* – ám ez olyan fény, ami világosságot ígér ugyan, de csak még nagyobb sötétségbe taszít. Mégis de sokszor elvakít a ragyogása! Mert körülragyogja a testit, a földit, az anyagit. Ígér gazdagságot, sikert, hatalmat, biztonságot – de a lelket mindig rabságba és nyomorba dönti. Az embertől az Istent mindig elrabolja. Mert annak, amit a Sátán kínál, mindig ez az ára! És éppen innen lehet felismerni: ha az a fény, amelyet követek, a golgotai kereszttel ellentétes irányba vezet, egészen biztos, hogy a Sátán fénye.

Nézzünk csak körbe, testvéreim, ezek a karácsonyi, színes, villódzó fények vajon nem a Sátán fényei? Vajon azt a karácsonyfát nem azért állítjuk, hogy eltakarja azt, aki ma született; és azt a bölcsőt nem azért ringatjuk, hogy fel ne ébredjen ez a kisdud Isten? A Sátánnak tetszik az imádság nélküli, áhítat nélküli, a szívekben megszületett és a mindennapokban is uralkodó Jézus nélküli karácsonya az embereknek. Örüljenek, egyenek nagyokat, ajándékozzák egymást – csak önmagukat ne ajándékozzák az Istennek!

3.) Pedig nekünk is, ahogyan azoknak a pásztoroknak is, éppen arra a Fényre van szükségünk, *amit maga az Isten gyűjtött*. – Csak az tud áthatolni a sötétségen, csak az tud életet fakasztani a halott földből. Csak az tudja beragyogni az életünket. Csak az tudja felmelegíteni a megfagyott lelkünket. Az Ő közelségének ragyogása ad megoldást életünk minden kérdésében, és nemcsak olyannak mutat meg mindent, amilyen az a maga valóságában, hanem olyannak, amilyennek Isten látja.

Ne tévesszen meg bennünket, hogy ez a Fény nem mindig látható úgy, ahogyan azon az első karácsonyi éjjelen. De ez a Fény gyúl ki mindig, amikor valaki felnyitja a Bibliát, amikor őrködvé, imádkozva várja az Isten megérkezését. Mert Ő megérkezik mindenhol, ahol várják Őt. Igen, fényre van szükségünk, de nem

mesterséges, hanem mennyei Fényre, amelyben Isten van jelen, akinek jelenléte elűzi a sötétséget és a félelmet. Ez a Fény érkezett közénk kétezer évvel ezelőtt karácsonykor.

III. Örömhír az éjszakában

„Üdvözítő született ma nektek ...” – azt a betlehemi éjszakát az Isten szabadításának örömhíre tette ragyogóvá: és ugyanígy a mi éjszakáinkban is ez az örömhír fog világosságot gyújtani és életet adni!

1.) Mert ez az örömhír *egy régi ígéret beteljesedéséről* szól. – Hogy milyen régi, azt láthattuk a délelőtti ószövetségi próféciaiból is. Isten megígérte népének a Messiást, már Ádám szívének is ez az ígéret volt a reménysége, az Eljövendő tartotta életben Isten népének hitét minden korokon keresztül. Testvéreim, valaki megszámlolta, hogy a Megváltóról közvetlenül legalább kétszázhetven prófécia szól az Ószövetségben, és ebben a karácsonykor megszületett Jézusban valamennyi régi ígéret beteljesedett!

2.) Ez az örömhír arról szól: *Isten cselekedett: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy Egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen!”* – Olyan csodálatosan fogja össze ez az egyetlen igevers azt, amit a mi Istenünk értünk megtett: azt mondja: szerette – adta – megmentette! Íme, ekkora az Isten hozzánk való szeretete: az Atya a Fiát adja, a Fiú önmagát adja – de még előtte elmondja: *„Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért”*. Ezt a legnagyobbat cselekedte meg karácsonykor értünk a mi Urunk, hogy aztán beteljesíthesse nagypénteken és győzelemre vihesse húsvétkor. Aki a karácsonykor születettre emlékezik, az Isten felséges cselekedetét, határtalan nagy szeretetét láthatja maga előtt!

3.) Ez az örömhír *a jelennek* szól: *de jövőt ígért!* – A Megváltó születését hirdeti, de a Megváltás elfogadása egészen személyes pillanata minden ember életének. Ez az örömhír azt üzeni: az első karácsony után el kell érkeznie a második karácsonynak is: annak a karácsonynak, amikor már nem egy betlehemi jászolban, hanem a mi szívünkben születhet meg a Krisztus Jézus, és a mi szívünkben nő fel Úrrá és Királlyá.

4.) És negyedszer ez az örömhír maga is *cselekvésre készítet*: nem hagyja nyugodni a pásztorokat sem: erről meg kell bizonyosodni! Ha igaz ez az örömhír, akkor ez mindent megváltoztat az életünkben! Ha igaz, hogy megszületett az Isten Szentje, ha igaz, hogy helyettem halt meg a véres Golgotán, ha igaz, hogy a halála után dicsőségben feltámadott, ha igaz, hogy egy teljesen új, Istennel közös életet nyerhetek Tőle – akkor nem maradhatok ülve a padban, akkor nem aludhatok tovább az éjszakában, akkor semmi nem lehet fontosabb annál, hogy odasíriam az életem ürességét és szennyét az Ő szerető karjaiba, és hálásan fogadjam el ezt a legnagyobb karácsonyi ajándékot, hiszen ettől nagyobb, szebbet, örökkévalóbbat senkitől nem kaphatok! – Óh, bár lenne a legfontosabb ezen a karácsonyon, hogy megbizonyosodjunk: mindez igaz!

Íme, az utolsó üzenete ennek a karácsonynak:

IV. A jel az éjszakában

Ezt mondja az angyal a pásztoroknak:

1.) Ez a jel *egészen szürke, hétköznapi jel*, nem csodás valami: egy kisgyermek. Hogy hány ilyen csöppség lehetett akkor Betlehem környékén, azt nem tudjuk, de biztosan nem kevés, és ha leszámítjuk a jászolt és a pólyát, talán semmi különbséget nem fedezhetnénk fel köztük. Ezek a pásztorok mégsem tévesztették el, azt nem írja a Szentírás, hogy előtte három-négy helyen már próbálkoztak volna imádni egy csecsemőt. Ők egyből felismerték abban a gyermekben azt az Istent, akit a farizeusok és a főpapok közül olyan sokan nem ismertek fel. Hozzájuk szólt ez az egyszerű jel is, ez az ilyen kicsivé alázkodott Isten is.

Olyan sokszor nekünk sem elég ez az egyszerű jel: nem hisszük, hogy az, akit ebben a karácsonyban ünnepelünk, valóban új életet adhat nekünk, valóban új távlatokat nyithat előttünk, hogy valóban azért született, hogy a mi életünk bővüljön. És azt sem hisszük sokszor, hogy érdemes az Ő egyszerű tanácsait követni, hogy érdemes neki a szürke hétköznapiakban is engedelmessé válni, hogy van értelme azoknak az egyszerű szavaknak, amiket ha Neki mondunk el, akkor imádsággá lesznek és akár hegyeket mozgathatnak.

2.) A pásztorok felismerték ezt az egyszerű jelt az éjszakában: *mert hittek*. Hittek a próféciáknak, hittek az angyal szavának és hittek ennek a karácsonyi kisdednek. És Istennek ezt a csodálatos jelét mi is csak hittel ismerhetjük föl. – Ha a pásztorok nem hittek volna, el sem indultak volna. De elindultak, mert hittek, mert a hitük nem valamiféle tartalmatlan fej-hit volt csupán, hanem cselekvő hit volt, kereső hit volt - és beteljesedő hitté lett. Mert azt mondja maga az Úr: „*Aki kér, annak adatik, aki keres, az talál, aki zörget, annak megnyitják.*” Aki ebben a karácsonyban magát az Istent kéri, keresi, aki Reá vágyakozik, aki Őhöz szerezne megérkezni: az ünnepli igazán a karácsonyt. És annak az ünneplése nem fog véget érni sem a karácsony elmúltával, sem soha többé.

3.) És az utolsó dolog, amit ez a karácsonyi jel üzen számunkra is: *hogyan olyan jel ez, amely jellé lesz a mi életünkben is, amely jellé teheti a mi életünket is.* – Csak az lehet igazán „Krisztusnak jó illata”, „Istennek nem tintával, hanem az Ő Lelkével írott levele”, az „Úr munkatársa”, akinek nemcsak a naptárában, hanem a szívében is karácsony van. Aki nemcsak Jézus születését ünnepli, hanem *akiben* megszülethetett Jézus! Annak egészen más már a karácsonya, egészen más már az élete! Annak már valóban bizonyágtétel, áldás minden szava és tette, annak jó a közelében lenni, mert ott békességet, szeretet, örömet találni. – Bár ilyenekké válhatnánk, bár ilyenekké tehetne bennünket ez a karácsony, ennek a karácsonynak a legnagyobb ajándéka: az Úr Jézus Krisztus!

Ez az út mindannyiunk útja lehet: sötétségünkbe Fény ragyoghat be, mennyei Fény, amely mennyei örömet ad és amely csodálatos jellé teheti az életünket is. Erről szólt ez a karácsony éjszaka.